

JOAN F. MIRA



“És que som patriotes, em va dir una jove, i això explica moltes coses. Explica l’avanç constant, lent però real, explica el respecte que malgrat tot inspira el Bloc, explica que la frustració de no passar el maleït 5% no desinflen conviccions i projectes. I de passada: on serien ara el BNG o ERC, que durant anys i anys treien resultats ben inferiors als que ja fa temps que trau el BNV?”

Bloc

Diuenge dia 5 d’octubre, un servidor va assistir, amb sentiments incerts, al congrés extraordinari que celebrava el Bloc Nacionalista Valencià. Quan vostès llegiran aquest paper n’hauran passat ja dos setmanes, i la premsa (la de València, i un diari de Barcelona) ja haurà deixat de parlar del Bloc: la premsa, ja se sap, té una comprensible tendència a ressaltar els conflictes, desgràcies, enfrontaments reals o aparents, i altres situacions que se suposa que són notícia atractiva. La pau, l’harmonia i la felicitat quotidiana no formen part dels informatius habituals. De manera que, si després del congrés el Bloc ha recuperat –això em sembla, i sobretot això espere– una certa tranquil·litat interna, si el nou equip dirigent va regularment a la faena, treballa i pacifica i prepara serenament noves etapes, això no ix als diaris, i també és natural. Als diaris va eixir, els dies anteriors al congrés, que al BNV hi havia dos sectors, o dues candidatures, o dues maneres diferents (més en la forma que en el fons, més en els noms que en les idees) d’imaginar el futur del nacionalisme polític valencià. I que no es posaven d’acord, que s’enfrontaven, que el Bloc es dividia, i tot això. No era cert, o ho era només en l’aparença. Sí que era cert que, per primera vegada en molts anys, dos equips i no només un aspiraven a dirigir el BNV. Jo també hauria preferit que en el camí s’hagueren estalviat possibles confrontacions, però no és mala cosa, si bé es mira, que els militants en massa i els centenars de delegats al congrés hagen discutit, debatut i votat opcions diverses. No és mala cosa si el resultat final era, com ha estat, que els aplaudiments van ser unànimes i llargs per als lleugeríssims perdedors (per la seua generositat en renunciar a una segona votació), per als lleugeríssims guanyadors (nova direcció de tots, no només d’una meitat), i per a l’anterior president, Pere Mayor, que es va acomiadar amb dignitat exemplar. Quant a mi, espectador i participant interessat, si alguna cosa m’impressionà va ser justament l’energia i la massa activa dels presents. Tenia por, una por sortosament injustificada, d’un cert desànim produït per la frustració electoral del mes de maig, d’una certa inassistència o passivitat: que bona part dels delegats (com, de fet, passa en altres partits d’oposició desanimada) es quedara a casa, que molts ho deixaren córrer. Bé doncs, la realitat va ser exactament el contrari: més de set-cents delegats omplint a vessar el saló (saló modest i universitari, congrés d’un partit que no és ric), gent de totes les edats i sobretot molta gent jove, discussions, rogles als corredors, una vitalitat impressionant.

És que som patriotes, em va dir una jove, i això explica moltes coses. Explica l’avanç constant, lent però real, explica el respecte que malgrat tot inspira el Bloc, explica que la frustració de no passar el maleït 5% no desinflen conviccions i projectes. I de passada: on serien ara el BNG o ERC, que durant anys i anys treien resultats ben inferiors als que ja fa temps que trau el BNV? On seria, per tant, el Bloc Nacionalista Valencià sense aquesta barrera fatal? He dit que el Bloc és un bloc de patriotes, de gent que pensa que el País Valencià és l’objectiu i el contingut de la seua acció política: construir un país que siga país propi, no simple regió espanyola; i per tant construir una força política que siga també pròpia, no regional i subordinada. I que un país no és país si no té la consciència, la voluntat i els instruments que ho facen possible. Més de set-cents delegats ho veien clar, milers de militants i simpatitzants també, i bastant més de cent mil ciutadans. En contra, hi ha els dos grans blocs polítics espanyols que ocupen massivament l’espai valencià. I també tants intel·lectuals, professors, gent de la cultura o de la premsa, que per acció o per omissió els donen suport. Què hi farem. Els homes i dones del Bloc podrien fer més del que fan? No ho sé. Uns altres homes i dones, sí que sé que podrien, i no ho fan. I això també explica moltes coses.